Ч. 260. Середа 6 грудня (23 падолиста) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

## З Ради державної.

Перша велика битва на слова о реформу виборчу відбула ся минувшої суботи в палаті панів а віденьскі ґазети звертають увагу на то, що палата панів ще ніколи так енерґічно не виступала против правительства як сим разом. Значна більшість палати, як показало ся, єсть противна такій реформі виборчій, яку предложило правительство. Битва ся позістала однак не порішена. Який єсть погляд палати панів на намірену реформу виборчу, показуєсь найліпше з дискусиї, в котрій забирали голос: кн. Ауерсперґ, Ляммаш, Маттуш, Пленер, ґр. Лев Пініньский і кн. Шварценберґ.

Перший з бесідників, ґр. Тун, звернув насамперед увагу на тоту зміну, яка в так короткім часї настала в поглядах президента міністрів бар. Ґавча. Він наводив заяву бар. Ґавча з дня 6 жовтня с. р. і вказав на то, що президент кабінету поборював тоді реформу виборчу, стремлячу до перевороту цілого житя парляментарного а тепер єсть рішучим прихильником тої реформи. Коли бар. Ґавч казав тоді, що подібна реформа виборча можлива лиш на основах народного порозуміня, то на погляд бесідника тепер ще зовсім не вироблили ся такі основи. В виду становища бар. Ґавча не можна дивувати ся, що довіре, яке бесідник і переважна більшість палати мали до президента міністрів, змінило ся в прикрий спосіб для самого бесідника. Дві були причини, що викликали зміну в становищи президента міністрів: проґрама угорского президента міністрів і аґітация за загальним правом виборчим. Бесідник не може висказати свого жалю, що правительство уступає перед голосними заявами, виголошуваними по більшій части на улиці. Демонстрациї у Відни, що правда, відбули ся спокійно, але в инших місцевостях прибрали характер тероризму. Бесідник не признає рациї президентови міністрів, мов би проєктована реформа була лиш дальшим кроком природного розвою прав виборчих, але заявляє, що правительство ділає в користь цілковитого перевороту і робить через то крок нерозважний а в застереженях президента міністрів не видить достаточної запоруки для небезпечности, яка може спасти на державу.

Подібно промавляв і кн. Аверсперґ і докоряв правительству з тої причини, що оно призволило на незаконні походи перед парляментом. То не доказ сили і могучости зібрати кілька тисячів людий під якимсь кличем, противно, то доказ великої безсильности правительства, коли допускає ся до такої незаконности. — Радник Двору Ляммаш заявив іменем своїм і своїх товаришів, що приймають намірену реформу лиш під деякими услівями а передовсїм право голосованя мусить бути зависиме від довшого осїдку. Він висказав остаточно надію, що завдяки енерґічному виступленю правительства прийде час, коли дороги палати панів зійдуть ся знов з дорогами правительства. — Член палати Маттуш єсть затим, щоби кождому соймови лишено свободу, як має управильнити ординацию виборчу до сойму. Він єсть за розширенем права виборчого, але хотів би, щоби сойми як до р. 1873 висилали своїх делеґатів до Ради державної. — Пленер видить причину змінених відносин парляментарних не в дуалїзмі, але в зрадикалїзованю нашого публичного житя. Він заявив, що нема причини, щоби заведенє реформи виборчої обнимало також і палату панів.

Ґр. Лев Пініньский заявив іменем польских членів палати панів, що они годять ся в повні з проводирем правиці палати панів ґр. Туном і не противні розширеню права виборчого, але з нерівно більшою симпатиєю відносили би ся до реформи виборчої, коли би рівночасно з розширенем одної куриї вернено соймам права вибору членів Ради державної або бодай дуже значну їх часть. Бесідник не вірить в то, щоби загальне право голосованя усунуло спори народні, бо аґітация буде ще

---

3)

## Між житем і смертию.

(З італїяньского — А. Маґера).

(Конець).

### III.

Чи то була зелїзна сила волї, чи случай — досить, що ґрафини на слїдуючий день стало лїпше і єї стан здоровля не погіршав ся кілька тижднів.

Она знов приймала свої приятельки і знакомих, котрі потішали єї і розвеселяли розмовами і оповіданями о всїляких новинах, так що недужа була так добре обзнакомлена з цїлим ходом житя своїх кругів як за давних, добрих часів.

І сініора Джільда відвідувала по кілька разів на тиждень ґрафиню і не могла „натїшити ся“ хорошим виглядом і поліпшаючим ся здоровлєм своєї любої „приятельки“.

Прийшла зима з своїми величавими забавами. Ґрафиня, все ще прикована недугою до свого фотелю, намавляла сама мужа, аби ходив до театру, на концерти і балї, бо бачила, що він не міг заєдно проводити довгі зимові вечері при єї боцї.

Але по якімсь часї повертав Арріґо з своїх забав якось дивно розстроєний, так що Джулїя мусїла здогадувати ся, що з ним лучило ся щось незвичайного. Чиж би між Арріґом і Джільдою було вже по умові? Чи та жінка мала би коли єго цитати? „Чи она ще жиє? Як довго буде то ще тревати?“ Чи она справдї за довго для них жиє?

Нараз блїде лице недужої засияло радостию. Чи не дала Джільда причини єї мужеви бути о неї заздрістним? Коли би так було, то справа була би напів виграна! Ґрафиня добре знала, що Джільда мала дуже богато почитателїв крім єї мужа.

Не довго мала оставати в непевности. Баронова Півачіо, котра відвідала єї по кількох днях, розповіла їй, що сініора Джільда найшла горячого почитателя в особі професора Белльоне, котрий має супротив неї як найповажнїйші наміри.

З якою тайною радостию приймила Джулїя ту вість? — Тепер злий настрій єї мужа був для неї зрозумілий.

По якімсь часї відвідала сініора Джільда недужу, де спершу почала говорити про опери і балї, а вкінци призвала ся, що професор Белльоне осьвідчив ся о єї руку, але она ще не рішила ся, як єму відповісти.

— Чому не мала би ти скористати з такої користної нагоди — сказала ґрафина, укриваючи з трудом свій неспокій. — Ти ще молода і чей не схочеш остати на ціле житє вдовою?

— Так, люба приятелько — відповіла Джільда зітхаючи — часом відчуваю дійстно дуже прикро мою самотність. Не мати чоловіка, перед котрим можна би сказати свої чувства, то дуже прикра річ. Тому кидаю ся так в вир всїляких забав, але й там стає часом перед моїми очима милий образ родинного житя. В таких хвилях жаль менї серце стискає...

— То чомуж не віддаєш ся!

— Память на мого небіжчика мужа, а відтак професор Белльоне не конче менї припадає до вподоби.

Серце недужої судорожно стиснуло ся при тих словах, бо она знала, хто тій женщинї подобав ся.

Сініора Джільда не могла нї на що рішити ся; хоч подруже з професором не видавало ся їй сьвітлим, бо він не був нї богатий, нї не мав гордого імени, то однако в науковім сьвітї здобув він собі славу і міг з часом дійти може й до становища міністра. Кілько разів на наставаня професора мала висказати своє „так“, являла ся перед єї очи елеґантна стать ґрафа Арріґа, єго краса, богатство і горде імя, котрі єї все манили до себе.

Молода вдова придержувала ся хитрого способу. Мала для обох них солодкі слова і держала їх обох на припонї. При тім зискувала на часї а час міг принести їй то, чого бажала.

Але час на диво полїпшував лиш здоровлє ґрафинї Джулїї, котра в перших днях весни могла навіть виїздити. Як радістно плескала Лїна в руки, коли їхала елеґантним повозом побіч своєї матери до парку, де збирав ся цїлий інтелїґентний і богатий сьвіт.

Джулїю поздоровлювано з усїх сторін, складано їй желаня; також сініора Джільда веліла задержати свій повіз.

— Як же я тїшу ся — сказала — що

тим сильнійша і пристрастнійша. Він згодив би ся охотно на розширенє права виборчого, але під услівєм, щоби значну часть послів до парляменту висилали сойми, або щоби задержано куриї, які доси були. Предложеня, які правительство поробило — казав ґр. Пініньский на конець — здають ся мені ризиковні хочби лиш длятого, що зі слів президента кабінету можна вносити, що і він сам уважає їх за такі. Правительство само не знає, куди нас веде, чи до чогось сьвітлого, чи в пропасть.

Кн. Шварценберґ докоряв правительству, що оно не уміло охоронити горожан від терроризму социялістів. Заведенє загального права голосованя не вплине на санацию парляменту. П. міністер чей не схоче зробити з палати панів якоїсь ради союзної. Австрия стоїть могучостю Найв. Династиї. Династия єсть силою, що сполучає краї і розвиває їх. Скоро сила Династиї ослабне, то буде відобрана основа єствованя тої палати, а борбу против монархічної ідеї будемо уважати за борбу против нас. — Опісля промавляв ще ґр. Шенборн а по нім п. Президент міністрів бар. Ґавч, котрого зміст бесіди відкладаємо до слідуючого числа.

## Войскова ворохобня в Росиї.

„Потемкін" (перехрещений тепер на „Панталеймона"), Кронштадт, Севастополь, Варшава, Владивосток — то назви пригадуючі найбільші бунти войскові в послідних часах а они немов означають цілу российску імперию: Кронштадт-Севастополь — від півночи на полудне, Варшава-Владивосток, від заходу на всхід. Тепер же зачинає ворохобня у войску ширити ся вже й більше в середині держави а тут зазначив ся перед всіма найперший Київ. Ворохобня в Києві розпочала ся минувшої пятниці а безпосередну причину до неї подав страйк урядників телеґрафічних і почтових. Власти відкомандували до служби телеґрафічної саперів а ті відмовили послуху і пішли до инших касарень, щоби там підмовити і другі полки до бунту. Після иншої версиї ворохобню викликали перебрані аґітатори. Кажуть, що їм удало ся збунтувати 2 понтонові баталїони, розміщені у форті. Оба баталїони узброєні як на війні і з числом набоїв, яке лиш могли унести, вийшли з форту та пішли до сусїдної касарні піхоти, котра однак не хотіла сполучити ся з ними. Ворохобники пішли тоді до саперів, котрих часть пристала до них, і тепер вже чотири баталїони з музикою саперів попереду пустились до міста, іменно до стациї зелізничої Київ II, забираючи по дорозі офіцирів і змушуючи їх до походу. Через улицю Великовасильківску вийшли на Троїцку площу, де їм заступили дорогу піхота і козаки. Коли козаки заявили їм, що не пустять їх до міста, ворохобники впали на Галицку площу, звану звичайно жидівским базаром. На площи тій стоїть касарня артилериї, до котрої хотїли вступити ворохобники; але тут заступили їм дорогу козаки і азовский полк піхоти і замкнули всї улиці ведучі на площу. Тоді розпочали ся переговори а козацкі офіцири обіцяли не стріляти до ворохобників, скоро они розійдуть ся спокійно. Вже було би може все закінчило ся спокійно, коли нараз хтось стрілив. Тоді ворохобники дали кілька сальв до козаків і азовскої піхоти та богато з них забили і зранили. Тоді азовска піхота почала стріляти з камениць та зпоза мурів на стоячих на отвертім місци ворохобників і зранили або убили кількасот людий, між тими й богато цивільних людий, котрі позбігали ся дивитись, що стало ся. Ворохобники, взяті зі всїх сторін в огонь, но части розбігли ся, по части піддали ся. Битва ся, як доносять до „Lokal-Anzeig.", була дуже завзята і кровава і по обох сторонах згинуло 70 людий а 300 було ранених. В місті настав очевидно страшенний переполох і хто лиш міг, втікав, лишаючи все своє майно на провидінє боже.

Про ворохобню в Севастополи доносять ще: Старшина войскова сподївала ся вже від давна якоїсь ворохобні і длятого на приказ команданта 7 корпуса роззброєно фльоту. Ворохобники в ночи з 27 на 28 падолиста взяли торпедовець „Свірєпой" (в депешах перекручено назву на „Ірєполь") і три инші торпедовці. Відтак пішли на корабель „Панталеймон" (давнійше „Потемкін"), котрий був роззброєний, та перевезли їх на корабель „Очаков" в тій надії, що другі кораблї не будуть через них стріляти до „Очакова". Підчас битви „Очаков" давши ледви шість вистрілів, зачав горіти і вигорів в середині зовсїм, але судно все ще держить ся верх води. З прочих суден лиш один торпедовець пішов під воду, а другий, що десь був пропав, вже знайшов ся; він недалеко від берега осів на мілині. Всіх ворохобників разом з тими, що були на „Очакові", було 2000 і они всї піддали ся. Ворохобники мали також 10 мітралез. В Севастополи тепер спокій. Капітан Славочиньский, зранений тяжко підчас битви з ворохобниками, помер.

## Новинки.

Львів, дня 5-го грудня 1905.

**— Новий почетний медаль.** В цїли відзначеня і признаня довголїтних заслуг членів пожарних сторожий і ратункових орґанізаций, установив Є. В. Цїсар розпорядженем з дня 24-го падолиста с. р. почетний медаль за 25-лїтні пожарні або ратункові труди. Право до того медалю мають без різниці ранґи всї круги і поли, котрі хочби з перервами але взагалї разом 25 лїт трудили ся в пожарній сторожи або ратунковій акциї. Наданє згаданих медалїв буде прислугувати краєвим полїтичним властям.

**— Відписанє домово-клясового податку.** Міністерство скарбу дало повновласть податковим властям до відписуваня домово-клясового податку від домів, призначених до розбираня, а не зголошених в поданім реченци. Відписанє згаданого податку має послїдувати, коли будуть предложені важні причини, що заслугують на увзгляднене, коли період задавненого часу не переступає 10 лїт і коли сума залеглого податку не перевисшає 10 лїт і коли сума залеглого податку не перевисшає 1000 корон.

**— Двоіразова наука в школах.** Зачувати, що в міродайних кругах носять ся з гадкою завести двоиразову науку в школах середних, через що відтягнулось би молодїж від браня участи у всїляких демонстрациях і від волоченя ся без цїли по улицях. Поправдї сказавши, одноразова наука в школах середних, що тягне ся тепер через 5 або 6 годин, не дасть ся що до молодежи самої оправдати ані взглядами педаґоґічними ані ґіґиєнічними. Єсть се лиш вигода для учителїв, клопіт для родичів, а тягар сполучений ще — як учить досьвід — і зі шкодою для самої молодежи. Преці старше поколїнє учащало два рази на день до школи і якось то єму нїчого не вадило, а молодїж учила ся може більше як теперішна.

**— Дрібні вісти.** Довірочні збори дяків із Зборівщини відбудуть ся в Зборові дня 7 грудня. — До тягарового поїзду, котрий їхав до Стрия дня 29 м. м. вечером, стріляно пpотом межи стациями Рожанкою а Тухлею. Стріли хибили. Заряджено слїдство. — Бурмістром міста Дрогобича вибрано на засїданю тамошної ради міскої дня 1-го с. м. Ів. Невядомского, а єго заступником Якова Фаерштайна. — В Бурштині погоріло сими днями 13 господарских загород.

---

бачу тебе тут. Хто був би гадав перед кількома тижднями?

— Так — відповіла Джулїя — лїкарі часто помиляють ся. Они казали, що я терплю на висхненє стрижіня, а то лише невроза.

Графиня добре знала, що лїкарі говорили правду, але старала ся на силу удержати своє окруженє в пересьвідченю, що їй все поліпшає ся.

Одного дня заявила сіньора Джільда, що хоче стати женою професора. Коли ґрафиня о тім довідала ся, упав їй камінь з серця. Она пристрастно обіймила Ліну, поцїлувала єї і піднесла дякуючи очи в гору.

Не так радістно приймив єї муж ту вість. Єго лихий настрій не мав границь того дня і він з кождим, особливо зі служебою глядав зачіпки. Але по кількох днях побідив розум і він успокоїв ся. Ба ще більше! Він пізнав, що робив жінці кривду; проводив більшу часть дня в єї товаристві і признав, що така женщина як сіньора Джільда не заслугувала на єго поважанє і прихильність. Але она була дуже хороша і така здорова, що він не міг погадати о професорі без гнїву.

Здоровлє ґрафині знов погіршило ся і она мусїла на ново лиш сидїти в своїм фотелю. Але она всіми силами старала ся закривати свою неміч, аби не дати причини сіньорі Джільдї змінити свій намір, бо она знала свою приятельку так добре, як свого мужа.

Вкінци прийшов день вінчаня.

— Мамо — сказала Ліна, виглядаючи крізь вікно — перед домом стоїть цїлий довгий ряд возів.

— Прошу пані — скликнула служниця урадована — я бачила молоду. Мала на собі голубу сукню. Саме від'їхали.

По короткім часї сказали недужій, що молоді вернули з церкви. Джулїя притулила дитину до себе і розплакала ся з радости.

— Як я тішу ся, що сіньора Джільда віддала ся.

— Чому, дитино? — спитала недужа здивована.

— Тепер може не буде так часто приходити сюди і не буде мене так мучити своїми поцїлуями.

Від того дня недуга ґрафинї поступала дуже скоро і в однїй з слїдуючих ночий дістала она нападу душеня.

— Чую, що вже наближає ся мій конець — сказала до мужа слабим голосом.

— Ні, Джулїє. Ти була вже кілька разів так слаба і все тобі поліпшило ся.

— Ні, я чую, що мушу розлучити ся з вами; обіцяй менї, Арріґо, що полишиш Ліну лише під опікою Цецилії, що так вірно заходила ся коло мене в часї моєї недуги. Знаю, що ти вскорі знов ожениш ся, і не гнїваю ся за те на тебе. Ти зі мною, недужою, тілько натерпів ся, що желаю тобі, аби твоя друга жінка принесла тобі більше потіхи.

— Не говорім о тім — сказав муж сумно. — Ти знов подужаєш і ми проведемо ще весело лїто на селї.

— Ні, Арріґо, я надто богато терпіла, щоби не мала собі бажати смерти.

Відтак велїла привести до себе Ліну і взяла єї за руку.

— Правда, Ліно, що будеш чемна, коли я пійду в далеку, далеку дорогу.

— Я пійду, мамо, з вами і буду чемна.

Голос недужої ставав чим раз слабший, аж бідна утомлена упала на подушки. Усьміхаючи ся, поглянула на мужа і на дитину, відтак підняла очи до неба, немовби просила ще раз звідтам благословеня для них, і єї очи померкли. Одно зітхненє, один щасливий усьміх і душа бідної страдальниці улетіла в щасливійший сьвіт.

— — — — — — — — — — — — —

Сіньора Джільда одержала підчас своєї подорожи вість о смерти ґрафині Джулїї.

— Колиб я була закдала ще кілька тижднів — сказала до себе — то була би могла зістати ґрафинею.

— **Огнї.** Пять селяньских загород разом з сегорічними запасами збіжа згоріло сими днями в громадї Никонковичах, львівского повіта. Шкода обчислена на 6300 корон, була обезпечена ледве на 2660 корон. Причиною вибуху пожару була неосторожність. — В Губичах коло Борислава згорів дня 18-го м. м. в само полуднє стіг сїна власність Фірманна, котрий потерпів через то шкоду 185 корон. Огонь був підложений. — В Дубрівцї під Самбором вибух в почи на 23 м. м. огонь в хатї Йосифа Томапевича і зробив шкоду на 1400 корон, котра була обезпечена лиш на 800 корон. Причиною огню була неосторожність.

— **Скажена коза.** На стацию ратункову зголосили ся в суботу властителька реальности Анна Лапка у Львові і її служниця Катерина Гірник, котрі покусала скажена коза. По осмотреню ран, обі женщини мають виїхати для дальшого лїченя до заведеня дра Буйвіда в Кракові.

— **Слово „камарілля“** пояснено хибно в однім з попередних чисел. Оно пішло не від італїяньского „каморра“, але від іспаньского „Camarilla“, що значить „комнатка“. Так називано за Фердинанда VII., короля іспаньского, ту партию двораків, що окружала короля і впливала на ухвали монарха зі шкодою для загальних інтересів.

— **Дивна чутка,** але можлива, розійшла ся в Парижи і Віднп. Як звістно, кілька днїв тому назад розійшла ся була чутка, що межи царем Николаєм а Вел. кн. Володимиром прийшло було до острої перепалки, підчас котрої Вел. кн. Володимир стрілив до царя з револьвера і легко єго зранив. Вість ту зараз заперечено рішучо в Петербурзї. Після иньшої версиї в тій перепалцї брав участь також і Вел. кн. Борис і як кажуть, він мав зранити царя. Тепер же наспіла до Відня чутка з Ейдкунен, після котрої Вел. кн. Володимир мав збожеволїти і ходить по парку в царскім селї з набитим карабіном та питає кождого, кого стрітить, де єсть цар та додає: Дивна річ, що не можу стрітити того, котрого хочу застрілити. З звязи з сею чуткою стоїть друга, після котрої цар ладить ся з цїлим двором до як найскоршого переїзду до Ґатчини. Що в царскій родинї щось стало ся, се річ можлива, бо з розуму може зійти кождий і може бути, що повисша чутка опираєсь на дїйстнім факті. Нинї в Росиї може неодин з розуму зійти.

— **„Краєвий Союз кредитовий“ у Львові** повідомляє союзні стоваришеня, що з днем 20-го жовтня 1905 р. підвисшив Банк краєвий у Львові процентову стопу від безпосередного кредиту з 4% на $4^1/_2$%, а від посередного кредиту, т. є. за жиром „Краєвого Союза кредитового“, з $4^1/_2$% на 5%. В „Краєвім Союзї кредитовім“ лишає ся незмінена процентова стопа $5^1/_2$% від кредиту для кредитових стоваришень. Рівнож взиває ся отсим всї союзні стоваришеня, що користають з кредиту в Банку краєвім, аби задля улекшеня дїловодства і зменшеня коштів лиш такі векслї присилали до реесконту, що їх реченець платности припадає на один і той сам день. Для внутрішного дїловодства є пожадане, аби реченцї платности припадали в днях 10-го, 15-го, 20-го або 25-го в місяци. В отсих днях зволять союзні стоваришеня також визначувати реченцї виплати і сплати позичок. — *Дирекция.*

— **Товариство „Приют“ для вдів і сиріт по сьвященниках** має доси 130.000 К зібраної готівки і наміряє приступити до будови свого дому. Завдяки жертволюбности о. крил. Пакижа, котрий дарує під будову один морґ ґрунту недалеко полїтехніки у Львові, будова дому „Приюта“ буде могла почати ся на другий рік. Виділ „Приюта“ має внести петицию до сойму о запомогу.

— **Народний Дім** в Яворові. Справа „Народного Дому“ в Яворові єсть — як нам звідтам пишуть — мабуть на найлїпшій дорозї. Комітет, який займає ся будовою, взяв ся тепер ревно та щиро до працї і скликує на день 4 і 5 грудня с. р. довірочні збори в тій важній справі до читальнї „Просьвіти“. — Головою комітету єсть о. дек. Петро Левицкий, котрий горячо заняв ся справою між Духовеньством і маємо повну надію, що „Народний Дім“ в Яворові з весною зачнуть будувати, тим більше, що знати велику охоту між членами комітету для сего величавого дїла.

# Телеґрами.

**Відень** 5 грудня. На вчерашнім засїданю палати послів промавляли за загальним правом виборчим п. Шукле, котрий полемізував з ґр. Туном і перечив тому, мов би правительство було за кличем социялїстів; п. Ленассі (Італїянець) і др. Шравхер (Німець з Чернівець), а відтак против проекту пос. ґр. Войтіх Дїдушицкий.

**Будапешт** 5 грудня. Социяльні демократи устроїли вчера велику демонстрацию перед редакциями ґазет „Magyar-Orszag“, „Pesti Hirlap“ і др., неприхильних загальному праву виборчому та повибивали там вікна, поломили двері, а в друкарнях понищили машини. Остаточно поліциї удало ся розігнати демонстрантів і зробити спокій.

**Будапешт** 5 грудня. Підчас вчерашних демонстраций зранено легко богато людий а одного робітника ранено тяжко вистрілом з вікна редакциї „Pesti Hirlap“. Демонстранти вибили також кілька шиб в будинку головної почти.

**Краків** 5 грудня. „Reforma“ доносить, що випущено на волю арештованих, котрі мали бути поставлені перед воєнний суд, або котрі були засуджені адміністрацийно Між иншими випущені на волю: Серошевский, Стефан Демби, Володислав Окрент і богато инших. Вислані вже вязні будуть завернені з дороги.

**Льондон** 5 грудня. Після послїдних вістий з Петербурга, наспівших через Штокгольм, сподївають ся нинї проголошеня ґенерального страйку, в котрім між иньшими мають взяти участь також моряки кораблїв торговельних в балтийских портах.

**Берлин** 5 грудня. Після вісти петерб. аґентиї з Воронежа підпалило зворохоблене там войско будинок войскових арештів на передмістю Прідача. Рівночасно збунтоване войско з музикою пустилось з міста до арештів, щоби увільнити арештантів. Ворохобників спинило на мостї вірне войско і ворохобників по части арештовано, по части они розбігли ся.



## Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Дня 19 падолиста с. р. отворено частковий шлях зелїзниці над Пирною зі стациями Клявс, Штаєрлїнґ, Дірнбах-Штодер, Післіпґ, Віндішґарстен і Спиталь п). Пирною, як також перестанками Шен і Ст. Панкрац. — Стациї і ладівня Рослляйтен уряджені для загального руху, а перестанки тілько для руху особового і пакункового, за оплатою належитости при відборі. — Рівночасно з отворенем сего шляху зносить ся старий в долинї Кремс лежачий шлях зі стациями Герндль і Клявс-Штайерлїнґ.

— „Дня 27. падолиста 1905 передано до прилюдного ужитку частовий шлях зелїзниці льокальної Судомеж-Скальско-Альт-Паака зі стациями Судомеж-Скальско, Катузіц, Буковно Юнґбунцляв-Чейтіц, Юнґбунцляв зелїзниця льокальна, Бжезно-Жітновес, Ляпґльота, Унтер Бавцен, Соботка і перестанками Лін, Дальовец, Жепов і Бехов-Фрайдорф. Стациї уряджені для загального руху, а перестанки тілько для руху особового і пакункового. Білєти для подорожних всїдаючих на перестанках видають кондуктори в поїздах. Експедиция пакунків з перестанків відбуває ся за оплатою належитости при відборі. В Юнґбунцляв при переходї на ческу зелїзницю північну і на східно-північно-західну зелїзницю мають подорожні самі старати ся о перенесенє пакунків з одного двірця на другий.

— З днем 1 грудня с. р. запроваджує ся на зелїзницях льокальних Хабівка-Закопане і Новий Торг-Сухагора новий розклад їзди. — Дотичні зміни оголошено афішами.



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).